

[Wilhelm]

for også fra socialdemokratiets side i kunstfondens repræsentantskab.

Det er jo småt med de 2 mill. kr., og det kan da godt være, at fru Birte Weiss og socialdemokratiet finder det for småt og for latterligt at svare på, for det er jo så småt, som Gustava Brandt rigtigt sagde i en aviscommentar, at det er jo en brøkdæl af, hvad et vådeskud fra søværnet koster. Det er jo latterligt i sammenligning, så måske er det ikke så irrelevant at tale om et vådeskud fra søværnet. Når hr. Glistrup taler om pensionisternes brændselshjælp, kunne det måske være nok så relevant at tale om, at forsvarsministeren ifølge dagens aviser gerne vil have 6 nye F-16 fly, det er 600 mill. kr. Det er 15 gange, hvad en ordentlig kunstfond på 40 mill. kr. ville koste, og det er 15 gange det beløb, man nu sidder og vil fratage pensionisterne i brændselshjælp.

Jeg nåede ikke i første omgang at omtale et enkelt punkt i fremskridtspartiets bemærkninger, det er endnu en gang en fremdragelse af en bestemt forfatter, nemlig Bent Haller. Jeg synes, det er meget dårligt anbragt, fordi fremskridtspartiets bemærkninger i øvrigt går ud på, at man skal være kongelig socialdemokrat for at komme i betragtning, og at man skal være kongelig socialdemokrat for at sidde og tage stilling til, hvem der skal tages i betragtning.

Det er Bent Hallers eksempel i hvert fald et dementi af. Hvad man så ellers kan sige om socialdemokratisk indspisthed inden for kulturpolitikken, er det eksempel lige præcis et meget gedigent dementi af den påstand, fremskridtspartiet fremfører.

Fremskridtspartiet har ret i, at kunstfonden oprindeligt gav Bent Haller disse års bevillinger på basis af en meget begrænset produktion, men det har jo vist sig, at den havde ret, at de havde fat i et talent. Hvis vi skal bedømme efter de anmeldelser, han senere har fået, er det jo fremragende, hvad han har lavet.

Glistrup (FP):

Med hensyn til det sidste aspekt, som hr. Wilhelm var inde på, går bemærkningerne på at påvise, at der er to grupper, som favoriseres af kunstfonden, nemlig dels dem, der løser medlemskort til socialdemokratiet, og dels dem, der tilhører den yderste venstrefløj,

men det er trods alt ikke hele Danmark. Derfor kan det ikke nytte noget, at hr. Wilhelm tager et af argumenterne, som går på den sidste sektgruppe, og så siger, at den falder ikke ind under gruppe nr. 1. Nej, det gør den ikke, fordi det er to forskellige grupper, som er fremført.

Når hr. Wilhelm i begyndelsen af sit indlæg sagde, at det var demagogisk at sammenligne kunstfondpengene med det, der i øjeblikket er fremsat som forslag om pensionisternes boligydelse, så vil jeg sige: gid hr. Wilhelm dog havde ret i det. Det er dog trods alt en kendsgerning, at vi har en regering, som i disse dage eventuelt gør det til et kabinetsspørgsmål at få nedbragt statsunderskuddet i 1983 fra 163 mia kr. til 155 mia kr. For at nå dette enormt store mål har regeringen i en skrivelse til folketingets finansudvalg af i forgårs skrevet, at man skulle spare 40 mill. kr. på pensionisternes boligudgifter. Det er noget, som er så centralt i den politiske debat i øjeblikket, at der ikke ligger noget demagogisk i at fremdrage det. Vi må altså se det som et led i denne meget nødtørftige politik at nedsætte underskuddet fra 163 mia kr. til 155 mia kr.

Men det, vi skal frem til, er, at vi gerne skulle have underskuddet totalt væk og få råd til en del skattelettelser. Derfor er vi altså, når vi skal tage temperaturen på den finanspolitiske situation, virkelig derhenne, at vi ikke bare må tage hr. Wilhelms forskellige eksempler, men også tage det med pensionisternes boligudgifter som et alternativ til kunstfonden.

Når jeg har fremhævet det, har jeg ikke sagt det, som fru Ingerlise Koefoed mente at jeg sagde om kunstfonden, nemlig at det er finanspolitik og ikke kulturpolitik, så har jeg altså bare udtrykt mig dårligt. Jeg forsøgte at sige, at i bibliotekslovdiskussionen, hvor det drejer sig om 2 mia kr., var det finanspolitik og ikke kulturpolitik. Når vi diskuterer kunstfonden, er det også finanspolitik, men i overvejende grad kulturpolitik. I de kulturpolitiske argumentationer, som ledsager et sådant forslag, må man simpelt hen give en beskrivelse af virkeligheden. De citater, som fru Ingerlise Koefoed læste højt, var bare en dokumenteret beskrivelse af sandheden på det samfundsområde, som vi her beskæftiger os med. Der var overhovedet ikke tale om tilsvining, det var neutralt og lidenskabsløst